



MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: IV.

Máj 2019

Číslo: V.

PRVÉ SV. PRIJÍMANIE AKO FARSKÁ A ZÁROVEŇ RODINNÁ SLÁVNOSŤ

Spravidla posledná májová nedeľa patrí v našej farnosti prvoprijímajúcim deťom. Na tento veľký deň v ich živote sa pripravujú už od septembra a to nielen v škole na hodinách náboženskej výchovy, ale aj stretaním sa s kňazom na fare každú stredu a pravidelnou účasťou na sv. omši v nedeľu a v prikázaný sviatok. Otcovia a mamy, ktorí pred deviatimi rokmi priniesli tieto deti na krst a v mene svojho dieťaťa vyznávali vieru v Boha, teraz už budú sami svedkami toho, ako ich dieťa sa zrieka Zlého a vyznáva samo svoju vieru v Trojjediného Boha. Je to



krásna a vznešená chvíľa, či udalosť v živote dieťaťa. Aj my starší si môžeme zaspomínať, aký to bol pre nás veľký zážitok. Určite sme sa tešili aj na nejaké tie hodinky, ktoré sme vtedy dostávali, no prvoradý bol pre nás zážitok ten duchovný – posvätná chvíľa stretnutia s Eucharistickým Spasiteľom.

A čo si ďalej priať? No predsa, aby to prvotné nadšenie, radosť a láska k Pánu Ježišovi vydržala v deťoch čo najdlhšie, ba natrvalo. Dobré vieme, že všetko závidí od podpory rodičov. Za svoje deti pred Pánom Bohom zodpovedajú na prvom mieste rodičia. A práve rodičia majú dávať svojim deťom príklad aj v nábožnosti. Krásny Boží obraz v deťoch treba stále pomocou Božou formovať a nie svojou ľahostajnosťou deformovať. Pravidelná, najlepšie spoločná modlitba a spoločná účasť na sv. omši v kostole majú byť zdrojom Božej pomoci i vzájomnej súdržnosti. Deň prvého sv. prijímania je často aj pre rodičov príležitosťou dať svoju dušu do poriadku a pristúpiť tiež k sviatostiam, čo môže celú slávnosť ešte viac prikrásliť. Cirkev odporúča, aby sa táto slávnosť konala v niektorú nedeľu vo veľkonočnom čase, aby lepšie vyznela tá skutočnosť, že Sväté prijímanie, teda reálna prítomnosť Ježiša Krista pod spôsobom chleba a vína, je ovocím jeho vykupiteľského diela – smrti a zmŕtvychvstania. A potom je tu aj povinnosť každého

kresťana katolíka vo veľkonočnom čase pristúpiť k sv. prijímaniu. Deti by mali vidieť, že na sv. prijímanie idú aj ich rodičia a to nielen v ten veľký deň D, ale aj po prvom sv. prijímaní. Často krát sa stáva, že viaceré deti po prvom svätom prijímaní ešte niekoľko dní chodia na sväté prijímanie, no je to akoby zo zotrvačnosti. Následne sa vytrácajú z kostola.... Vieme dobre, že potrebujú príklad z rodiny. A ten príklad je obsiahnutý v tom, ak rodičia svoje deti do kostola vodia a nie posielajú. No mnohé deti už nemá ani kto poslať do kostola... Deťom a ich rodičom nech nechýba teda iskra viery a vytrvalosť. A my všetci sa modlíme za naše deti, ich rodičov a krstných rodičov. Nech je to pre našu farnosť a rodiny slávnosť, ktorá nech dlho doznieva a jej ovocie nech stále vidíme na životoch našich detí.

Duch. otec Milan

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

Deti moje, ešte chvíľku som s vami. Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať“/Jn 13, 33-35/.

Nastal máj, lásky čas. No zdá sa, že je to už veľmi ošúchané slovo. Láska však nikdy nezanikne, píše sv. Pavol, apoštol. Boží Syn Ježiš Kristus svojou smrťou na kríži ukázal, čo je skutočná láska. On zomrel za hriešnych, nie za spravodlivých. O láske sa spieva v mnohých piesňach, káže sa o nej v kostole. Láska nemá byť len v slovách, ale hlavne v skutkoch. Pán Ježiš pri Poslednej večeri dáva učeníkom i nám nové prikázanie lásky. On sám však pred tým umyl učeníkom nohy. Teda najprv Ježiš dáva príklad a potom káže konať.

Svet je chudobný na lásku. Vo svete sa núka všetko, len láska nie. Myslíme v modlitbách na deti, aby sa im dostávalo ozajstnej lásky od rodičov a myslíme i na manželov a rodičov, aby sa ich vzájomná láska prelievala aj na ich deti. Svätá Bernadeta, ktorej sa zjavila Panna Mária v Lurdoch, zažila totálnu chudobu vo svojej rodine, bývali v skromných podmienkach, no nikdy nepočula svojich rodičov hádať sa. Viera v Boha bola ich mocným štítom. Ak sa rozhlíadneme okolo seba, zbadáme ochladnuté vzťahy, napätia a sváry.

Problémy v rodinách, či na pracoviskách. Prajeme si, aby človek bol človeku bratom a nie vlkom. Potrebujeme preto otvoriť srdce Pánovmu slovu a nemyslieť príliš na seba. Dovoľme Ježišovu slovu prúdiť v našom živote, tak ako prúdi v našich žilách vzácna tekutina, ktorou je krv. Nezraňujme sa zlým slovom, krivým pohľadom, nevšímavosťou a zanedbávaním skutkov lásky. Spomeňme si na príbeh z veľkonočnej nedele, kde bol spomenutý inzerát na tému „hľadá sa Človek.“ Nie nezvestný človek, ale človek s veľkým srdcom. Môže ním byť každý z nás.

SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

14. MÁJ- SV. MATEJ, APOŠTOL

Význam mena:

- dar od Boha, človek od Boha (hebr.)



Patrón stavebných robotníkov, tesárov, stolárov, kováčov, mäsiarov, pastierov sviň, krajčírov, cukrárov; proti kiahňam, čiernemu kašľu; pri neúrode

Pán Ježiš mal dvanásť apoštolov. Bolo to zrejme určité prepojenie na počet izraelských kmeňov, ktorých bolo tiež dvanásť. Po Judášovej zrade jeden chýbal, a tak apoštoli po nanebovstúpení Pána Ježiša prikrčili k voľbe dvanásteho. Opisujú to Skutky apoštolov (1, 9-26). Napísali dve mená – Jozef Barsabáš a Matej. Lós padol práve na Mateja. Od tej chvíle sa stal plnohodnotným apoštolom. Bol židovského pôvodu a zrejme patril medzi sedemdesiatich dvoch učeníkov. Spolu s apoštolmi prijal v deň Turíc Ducha Svätého. Podľa tradície hlásal evanjelium najprv v Judei, ale o ďalších miestach niet správ. Podľa mienky Nicefora kázal a podstúpil mučenícku smrť v Etiópii alebo v južnom Egypte, podľa iných prameňov zase v Palestíne. Jeho symbolom je sekera, pretože podľa legendy ho ukameňovali, no nebol ešte mŕtvy, keď k nemu pristúpil rímsky vojak a sekerou mu odťal hlavu.

Z HOMÍLIÍ SVÄTÉHO BISKUPA JÁNA ZLATOÚSTEHO NA SKUTKY APOŠTOLOV

(Hom. 3, 1. 2. 3: PG 60, 33-36. 38)

Ukáž, Pane, ktorého si si vyvolil

„V tých dňoch vstal Peter uprostred učeníkov a povedal“ (porov. Sk 1,15). Ako horlivý apoštol, ktorému Kristus zveril stádo, a ako prvý v zbore vždy sa prvý ujíma reči: „Bratia, treba z nás vyvoliť“ (porov. Sk 1,21-22). Rozhodnutie prenecháva zástupu. Tým zároveň vzbudzuje úctu k tým, čo mali byť vybraní, a seba chráni od závidosti, ktorá tu mohla vzniknúť. Veď takéto veci narobia často veľa zla.

Čo teda? Vari Peter sám nesmel vyberať? Isteže smel. Ale aby sa nezдалo, že uprednostňuje niekoho, zrieka sa toho. Ostatne ešte ani nedostal Ducha Svätého. Ďalej sa hovorí: „A tak postavili dvoch: Jozefa, ktorý sa volal Barsabáš, s prímenním Justus, a Mateja“ (Sk 1,23). Nepostavil ich sám Peter, ale všetci. On však vyslovil návrh a ukázal, že nie je od neho, ale už dávno sa o ňom hovorí v prorockve. A tak len tlmočil, neprikazoval.

„Treba teda,“ hovorí, „aby sa vybralo z týchto mužov, čo boli s nami“ (Sk 1,21). Pozri, ako chce, aby to boli očití svedkovia; veľmi mu na tom záležalo, hoci mal ešte prísť Duch Svätý.

„Z mužov,“ hovorí, „čo boli s nami celý čas, keď medzi nami žil Pán Ježiš“ (Sk 1,21). Poukazuje na to, že s ním bývali a neboli iba jednoducho učeníkmi. Veď od začiatku ho nasledovali mnohí. Len si všimni, ako to hovorí Ján: „Jeden z tých dvoch, čo to počuli od Jána a nasledovali Ježiša...“ (porov. Jn 1,40).

Hovorí: „Celý čas, keď medzi nami žil Pán Ježiš, počnúc Jánovým krstom“ (Sk 1,21-22). Veď čo sa predtým stalo, nik správne nepoznal, ale Duch Svätý ich poučil.

„Až do dňa,“ hovorí, „keď bol od nás vzatý, aby sa jeden z nich stal s nami svedkom jeho zmŕtvychvstania“ (Sk 1,22). Nehovorí: svedkom ostatných vecí, ale iba: „svedkom zmŕtvychvstania“. Lebo bol vierohodnejší ten, kto mohol povedať: Ten, čo jedol, pil a bol ukrižovaný, ten istý vstal z mŕtvych. A tak nebolo potrebné, aby bol svedkom minulého ani budúceho času, ani znamení, ale iba zmŕtvychvstania. Veď tamtie udalosti boli zrejme a známe, ale zmŕtvychvstanie sa odohralo v skrytosti a bolo známe len im samým.

A všetci sa spoločne modlia: „Pane, ty poznáš srdcia všetkých ľudí; ukáž...“ (Sk 1,24). Ty, nie my. Veľmi správne ho vyzývajú ako toho, ktorý pozná srdcia, lebo on mal vyvoliť, a nik iný. A hovorili s takou dôverou, lebo bolo potrebné vyvoliť len jedného. Ani nehovorili: Vyvoľ, ale „ukáž“ vyvoleného, toho, „ktorého si si vyvolil“ (Sk 1,24). Vedeli, že Boh všetko vopred určil. „Potom im dali lósy“ (Sk 1,26). Ešte sa nepokladali za hodných, aby sami od seba rozhodli. Preto chcú, aby dostali nejaké znamenie.

NEDEĽA DOBRÉHO PASTIERA

Štvrtá veľkonočná nedeľa je každoročne venovaná Dobrému Pastierovi, ktorým je Ježiš Kristus. Dobrý pastier položí svoj život za ovce. Vieme, že náš Pán tak aj urobil. Obetoval svoj život za nás všetkých hriešnikov, aby sme všetci mohli šťastne a večne žiť. Tak ako každý pastier chce len dobre svojim ovciam, aby mali dobrú pastvu, o to viac chce Ježiš pre nás. Dáva nám najlepšiu pastvu pre naše duše – stôl Božieho Slova a stôl Eucharistie. A to nie je všetko, veď svojou smrťou a zmŕtvychvstaním nám zabezpečil večnú pastvu v nebi, tak ako sa píše v Žalme: „U teba je plnosť radosti, po tvojej pravici večná slasť“/Ž 16, 11/.



V tento deň sa modlíme za kňazov a seminaristov – budúcich kňazov i za nové kňazské povolania. Veľmi ich totiž potrebujeme. Nielen preto, aby nám mal kto pokrstiť dieťa, zosobašiť ženícha s nevestou, či aby nás mal kto pochovať. Kňaz nie je len akýsi obradník... Každý kňaz má byť majster Slova, služobník sviatostí a vodca spoločenstva. Práve on má viesť Boží ľud do neba. Aj on však podlieha rôznym slabostiam, pretože hoci je kňaz, neprestal byť človek. A čo je ľudské býva aj krehké. Veľmi sú teda potrebné naše modlitby a obety za kňazov. Dôležité je tiež, aby veriaci svojho kňaza počúvali. Nech teda nechýba veriacim starostlivosť pastiera a pastierom poslušnosť stáda.

Z médií sme sa iste dozvedeli, že kňazský seminár sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici – Badíne sa bude rušiť, kvôli malému počtu uchádzačov o kňazský stav. Seminaristi sa stadiaľ presunú do Nitry. Naši bohoslovci za Trnavskú arcidiecézu študujú v Bratislave. Podporujme ich modlitbami i milodarom, ktorý môžeme venovať pri zbierke na kňazský seminár práve na štvrtú veľkonočnú nedeľu.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU



Pilierom tzv. tajnej Cirkvi na Slovensku bol v minulosti Ján Chryzostom kardinál Korec. Narodil sa 22. januára 1924 v Bošanoch neďaleko Topoľčian rodičom Jánovi a Márii.

Základnú školu vychodil v rodnej obci, meštianku v neďalekých Chynoranoch. K jezuitom vstúpil v septembri 1939. O päť rokov neskôr maturoval ako externý študent gymnázia v Kláštore pod Znievom. V štúdiu pokračoval na Filozofickom inštitúte Spoločnosti Ježišovej v Brne. Potom odišiel do Trnavy, kde študoval teológiu a pomáhal v redakcii Posla.

Po barbarskej noci z 13. na 14. apríla 1950, keď boli likvidované rehole a kláštory, bol internovaný so spolubratmi v Jasove, Podolínci a Pezinku. Odtiaľ musel odísť do civilného života. 1. októbra 1950 ho rožňavský biskup Róbert Pobožný v Rožňave vysvätil za kňaza. O rok neskôr, 24. augusta 1951 ho tajný biskup Pavol Hnilica ako 27 ročného vysvätil za biskupa. Udialo sa to v dome Kamila Haťapku, vtedy úspešného trénera cestnej cyklistiky. Rodina Haťapkovcov nemala tušenie aký podnájomník u nich býva.

V nasledujúcom období sa tajný biskup venoval študantom teológie a privádzal ich ku kňazskej vysviacke. Túto činnosť vykonával tajne, pretože nemal štátny súhlas... Od roku 1958 sa začala o neho zaujímať štátna bezpečnosť. Zatkli ho 11. marca 1960 a v tom istom roku bol 21. mája odsúdený za vlastizradu na 12 rokov väzenia. Tie prežil v neľudských podmienkach s inými kňazmi v Prahe na Pankráci, Ruzyni, a vo Valdiciach.. Z väzenia sa vrátil 24. februára 1968 s podlomeným zdravím. Po prepustení z väzenia až po dosiahnutie dôchodkového veku v r. 1986 pracoval v civilnom zamestnaní v rôznych smeroch. Naposledy ako opravár výťahov v Petržalke. Popri tom slúžil tajne sväté omše a venoval sa študantom na tzv. stretkách, nakoľko nedostal súhlas štátu k pastorácii. I v tejto situácii nezostal teda nečinný. Kontakt s mladými ľuďmi, apoštolát v rôznej forme, ale i bohatá literárna činnosť mu vyplnili každú voľnú chvíľu. Vo svojich dielach sa javí ako teológ, filozof, historik, etik a sociológ. V roku 1969, v čase politického odmäku, bol na audiencii u pápeža Pavla VI., ktorý mu daroval biskupské insignie. Aby o ne neprišiel, mal ich ukryté u známeho herca.

Ján Chryzostom Korec napísal takmer 120 kníh. Tieto knihy sú známe pod názvom: Písané v monterkách. Zvláštnu pozornosť si zasluhuje

trojväzkové dielo zaoberajúce sa ťažkým obdobím Cirkvi na Slovensku „Od barbárskej noci“, ktoré bolo preložené do poľštiny, nemčiny, taliančiny, angličtiny a francúzštiny. Veľká časť diela kardinála J. Ch. Korca počas bývalého režimu vyšla v samizdatoch a niektoré rukopisy sa dostali do zahraničia a vyšli knižne v Kanade u slovenských jezuitov v Cambridge, v Ústave sv. Cyrila a Metoda v Ríme, v Rakúsku a v Poľsku. Ďalej napr. Cirkev v zápase stáročí, Ježiš zďaleka azblízka, o manželstve a rodine, Záchrana v Kristovi... Taktiež pán biskup prispieval do rôznych časopisov.

7. januára 1990 sa stal rektorom bratislavského kňazského seminára. Dňa 6. februára 1990 ho pápež sv. Ján Pavol II. vymenoval za sídelného nitrianskeho biskupa. Krátko nato, ho 28. júna 1991 vymenoval za kardinála a pridelený mu titulárny kostol sv. Fabiána a Venancia v Ríme. Bol členom Kongregácie pre Inštitúty zasväteného života a boli mu udelené čestné doktoráty doma i v cudzine. V roku 1999 v súlade s Kódexom kánonického práva a po dovŕšení 75 rokov života podal abdikáciu do rúk pápeža a požiadal o uvoľnenie z pastierskeho úradu nitrianskej diecézy. Kardinál Korec požeňane spravoval svoju diecézu do 16. júla 2005. Svätá stolica oznámila, že pápež Benedikt XVI. prijal jeho rezignáciu. Namiesto neho vymenoval za nitrianskeho biskupa Viliama Judáka.

Ján Chryzostom kardinál Korec prežíval svoj zaslúžený čas na dôchodku a posledné dni svojho života v Nitre blízko Pribinovho námestia pod Nitrianskym hradom v starostlivosti jedného zo svojich bratov jezuitov. Zomrel 24. októbra 2015 v Nitre. Pochovali ho v krypte Katedrály sv. Emeráma v Nitre. Na biskupskom úrade mu zriadili aj pamätnú izbu.

Mária Nováková

KATOLÍCKE HNUTIE ŽIEN SLOVENSKA ĎAKUJE NAŠIM VERIACIM

Počas „Pôstnej polievky“ sa vyzbieralo v našej farnosti 350 Eur.

„Veľmi pekne ďakujeme, že ste sa zapojili do tohtoročného podujatia „Podeľme sa!“ Prejavili ste lásku k blíznym, ktorí sú na vašu veľkorysosť odkázaní. Nech vám dobrý Boh odplatí vašu dobrotu svojim hojným požehnaním!“

Anna Kolková, podpredsedníčka hnutia

MANŽELIA JUBILANTI V LOŠONCI



Manželia Ján a Júlia Hirnerovi si obnovili svoj manželský sľub počas svätej omše dňa 21. 4. 2019 v kostole v Lošonci pri príležitosti 50. výročia od uzatvorenia sviatosti manželstva. Veľa zdravia im vyprosujú a do ďalších spoločných rokov želajú

dvaja synovia s rodinami. Traja vnuci im prajú veľa lásky. Všetci farníci prajeme manželom Hirnerovým ešte veľa pekných spoločných dní prežitých v zdraví a s Božím požehnaním.

RODINKOVO – MIESTO LÁSKY

Mesiac *máj* často nazývame mesiac Panny Márie, mesiac matiek... dávame mu mnoho ďalších krásnych prívlastkov, pričom vždy dominuje láska. Každý si spomenie na lásku k mnohým blízkym, ktorých sme spoznali v rôznych obdobiach svojho života; spomíname na prvé lásky zo škôlky, študentské, snúbenecké, manželské, rodičovské... K časovým spomienkam sa viaže i miesto, najmä manželia spomínajú na kostol a oltár, pred ktorým zložili manželskú prísahu, že budú svojho manžela - manželku milovať a ctíť v zdraví i v chorobe...



Život v manželstve prináša i ťažké chvíle, ktoré mnohí manželia poznajú. Spomenieme, keď sa manželom narodí dieťa a jeho zdravotný stav je iný ako u ostatných detí, napríklad je nevidiace, hluché, s Davnovým syndrómom, s rôznymi ochoreniami, ktoré dieťa postihujú na celý život. Toto je veľmi ťažká skúška pre manželov a celú rodinu.

Teologická fakulta Trnavskej univerzity vychováva v duchu kresťanskej lásky študentov, ktorí najmä v odboroch Náuka o rodine a sociálna práca získavajú teoretické znalosti aj praktické skúsenosti, aby mohli po skončení štúdia pomáhať a najmä sprevádzať rodiny v neľahkých chvíľach, ktoré môžu spôsobiť krízu rodiny. V dňoch 12. – 14. apríla 2019 v Rodinkove pedagógovia a študenti teologickej fakulty Trnavskej univerzity v rámci efektívnej praxe spolupracovali s niekoľkými rodinami, ktoré mali okrem zdravého dieťaťa aj dieťa s Davnovým syndrómom, taktiež tu boli dievčatá nevidiace a slabozraké. Počas tejto praxe študenti využívali svoje schopnosti a zručnosti, ktoré získali na základe štúdia viacerých predmetov, ako pedagogika, psychológia, sociológia, sociálna práca s rodinou a ďalších odborných predmetov. Do Rodinkova prišli už pripravení, do každej rodiny, ku každému dieťaťu bol pridelený jeden študent, pripravený bol veľmi bohatý program - canisterapia, piesne, športy, hry, vychádzky, koncert, posedenie pri ohníku, opekačka. Kňaz jezuita z Trnavy každý deň slúžil sv. omšu.

Ochrannú materinskú ruku nad všetkými držala pani docentka Šmidová. Vysokoškolskí pedagógovia - doktorka Jamborová, doktor Šarkan a doktor Žuffa sprevádzali rodičov postihnutých detí, pri aktuálnych prednáškach odpovedali rodičom na ich otázky, priam do nich nalievali energiu, radosť, silu. Rodičia si vymieňali skúsenosti. Bola tu vynikajúca atmosféra. Zatiaľ, čo rodičia trávili čas spoločne s pedagógmi, študenti sa zabávali s deťmi, no určite to nebolo také ľahké a jednoduché, ale dávali do toho nielen energiu, ale aj srdce. Matka dievčatka s Davnovým syndrómom povedala: „Nedala by som ju ani za sto zdravých detí, dáva mi toľko lásky...“

Tešíme sa na opätovné stretnutie s týmito rodinami, navzájom sa obohacujeme o to dobré, čo človek cíti srdcom. Dom prijatia pre rodiny Rodinkovo chce všetkým členom tradičnej rodiny ako aj snúbencom ponúknuť priestor na duchovnú, duševnú a fyzickú regeneráciu a zároveň duchovné a formačné programy pre malých i veľkých, mladších i starších, aby každá rodina, aj tá budúca, mohla fungovať čo najlepšie. Rodinkovo sa nachádza v krásnom prostredí neďaleko Beluškých Slatín, kde je možné nájsť relax v prírode, nové priateľstvá, duchovnú posilu, zážitok spoločenstva či nové poznanie. Rodinkovo má k dispozícii kaplnku, ktorá poskytuje vhodné prostredie pre adoráciu, tichú osobnú modlitbu, ale aj pre spoločnú rodinnú modlitbu. Počas organizovaných aktivít je zabezpečená stála prítomnosť animátorských manželských párov, ktoré ponúkajú možnosť zúčastniť sa na ich svedectvách a prednáškach o komunikácii v manželstve a o výchove detí, ale aj možnosť individuálnych rozhovorov, stálu prítomnosť formovaných animátorov pre deti, ktorým je možné zveriť deti počas účasti rodičov na niektorom z bodov programu alebo počas rozhovorov. Je tu stála prítomnosť jedného až dvoch kňazov, ktorí ponúkajú možnosť svätej spovede, účasti na svätej omši, spoločného rozhovoru a duchovného poradenstva. Počas celého roka sú tu pre všetkých, ktorí cítia potrebu a majú záujem, organizované mnohé programy, z ktorých spomenieme aspoň niektoré: Víkend s Ligou pár páru – kurz symptotermálnej metódy porozumenia plodnosti obohatený o diskusie a príspevky k sexuálnej intimite v manželstve, seminár Otcovo srdce pre rodiny, teológia pre mladých, duchovná obnova pre manželov, program pre manželov v ťažkostiach, duchovná obnova pre náhradné rodiny, rozvedení k Bohu – pre rozvedených v nových vzťahoch, turičný víkend pre mladých, formačné stretnutie bohoslovcov s otcom biskupom, seminár Otcovo srdce pre kňazov a rehoľníkov, duchovné cvičenia pre kňazov, púť starých rodičov na horu Budkov a mnoho ďalších. Naozaj Rodinkovo je miesto, na ktorom cítite silu lásky.

Anna Jurovčíková

MARIÁNSKI CTITELIA – LEGIONÁRI V HORNÝCH OREŠANOCH

S vedomím skutočnosti, aké dôležité miesto má oddanosť Márii v systéme Légie, sa každoročne koná zasvätenie legionárov Presvätej Panne. Tento akt, ktorý je súčasne zasvätením jednotlivcov i celého spoločenstva sa nazýva *acies*. Toto slovo znamená – „vojsko zoradené v bojovom šiku.“ Legionári sa v určený deň schádzajú, aby obnovili svoju oddanosť Panne Márii, Kráľovnej Légie. Tento rok sa legionári z okolia Bratislavy a Trnavy stretli na tejto spoločnej slávnosti 27. apríla 2019 vo farskom chráme Mena Panny Márie v Horných Orešanoch. Bolo to radostné stretnutie a pre nás domácich bolo potešením, že všetci odchádzali spokojní a vdáční.



Legionári sa rozdeľujú na aktívnych a modliacich sa. Tí aktívni sú tiež modliaci sa, no stretávajú sa raz do týždňa na spoločných modlitbách a k tomu sa snažia vykonávať apoštolát /raz do týždňa navštíviť chorého človeka/. Neraz sú práve legionári veľkou pomocou pre kňaza, nakoľko pomáhajú chorému pripraviť jeho dušu na sv. spoveď a prijatie sviatostného Spasiteľa. Neraz sa stane, že chorý sa vyspovedá po mnohých rokoch. Ostatní modliaci legionári sa modlia doma.



Kto miluje, ten chce darovať seba
samého.

—
Ján Pavol II.



DETSKÝ LETNÝ TÁBOR

V dňoch 19 – 24. augusta 2019 sa v Planinke uskutoční detský letný tábor. Cena je 130 Eur.

BÁSEŇ O KRÁSNEJ MATKE

Ján Smrek

Prekrásna matka!
Hoc sú už jej vlasy
strieborne lesklé,
predsa jej však nebudlo z krásy,
bo svetu dala
krásnu dcéru.

A svet sa díva na obe
a kochá sa v ich podobe.

Akou je dcéra dnes,
jej matka bola niekedy,
upomínajúc na kvety -
a aká je dnes matka vznešená,
takou sa niekedy dcéra stane.
Medzi nimi
je všetko čudne zharmonizované.

Matka má oči ako uhoľ
a sú to očí dcérine.
Tie hľadia s ohňom na človeka
a tamtie krotko, nevinne.

Jedny z nich velia: poľúb pery
osemnásť ročnej dcéry.
A druhé: kľakni pred matkou
a bav ju žitia pohádkou!
Ó, oči dcéry, oči matky,
ktoré ste drahšie človeku?
Jedna ich nosí ku bielemu,
k čiernemu druhá k obleku.
Môž' milovať však v dcére matku
a obom vravieť o šťastí,
hovoriť jednej: svätá ste mi,
tej druhej: moja, moja, ty!

Musí sa riečiť i smutné to:
nebude matky kedysi!
Však v dcére budú zachované
jej drahocenné obrisy.
Uteká život ako rieka,
z dcéry sa matka stane raz
a po rokoch sa zopakuje
metamorfóza krás.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MÁJ 2019

Evanjelizačný: Za cirkev v Afrike, aby sa prostredníctvom života vlastných veriacich stala zdrojom jednoty medzi jej národmi a znakom nádeje pre tento svetadiel.

Úmysel KBS: Aby pracujúci na príhovor svätého Jozefa dokázali aj svoju prácu premeniť na službu Bohu, boli za prácu vďační a nadobudnuté prostriedky správne využívali.

BOŽÍM DIETĀŤOM SA STALI

- Lucas Belica, Horné Orešany
- Ema Januščáková, Horné Orešany
- Dávid Šimko, Horné Orešany

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

- Ivan Halenár, 88-ročný, Lošonec

ZOSOBÁŠILI SA

- Ján Mikovčák/Jablonec/ a
Ľubica Geclerová/Pernek/, Lošonec

Z HISTÓRIE NAŠEJ FARNOSTI



Farnosť Horné Orešany jestvuje od roku 1390 /podľa Kánonickej vizitácie/. V roku 1392 bol postavený kostol zasvätený sv. Mikulášovi. Terajší kostol začali stavať v roku 1578 a stavba sa skončila r. 1764. Posvätil ho toho roku dňa 7. júna dištriktuálny vicearchidiakon Imrich Réva. Bolo to za pôsobenia Adama Markoviča, hornoořešanského farára. Kostol na vlastné trovy stavali krajinský sudca gróf Juraj Erdödy a jeho syn Krištof Erdödy. Kostol totiž skoro jedno storočie nemal vežu.

Terajšiu vežu začali stavať r. 1859 a dokončená bola r. 1861. Vtedy bola vysoká 58 m. Veža bola vybudovaná z darov obetavých farníkov, nakoľko gróf Ján Pálffy nechcel k výstavbe veže ničím prispieť.